

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **Lisovna energo, s.r.o.**, se sídlem Karlov 139, Velké Meziříčí, zastoupené Mgr. Patrikem Lukešem, advokátem se sídlem Hlinky 155/86, Brno, proti žalovanému: **Městský úřad Velké Meziříčí**, se sídlem Radnická 29/1, Velké Meziříčí, za účasti: **Vantage Towers s.r.o.**, se sídlem Závěšova 502/5, Praha 4, zastoupené Mgr. Lucií Ježkovou, advokátkou se sídlem Na strži 2102/61a, Praha 4, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 3. 2023, č. j. 30 A 55/2021 - 100,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím 19. 6. 2020, č. j. VÝST/36673/2020-kríb/8787/2020 vydal žalovaný na žádost stavebníka Vodafone Czech Republic a. s. územní souhlas (dále jen „územní souhlas“) pro záměr „22919_ZRVM4_VELKÉ MEZIŘÍČÍ“ (dále jen „záměr“), jenž představuje stavbu základnové stanice telekomunikační sítě obsahující anténní systém na čtyřbokém ocelovém stožáru na pozemcích parc. č. XA, XB a XC v katastrálním území Velké Meziříčí (dále jen „stavba“). Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) v záhlaví specifikovaným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podala osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatelka“) včasnou blanketní kasační stížnost (kterou v průběhu řízení doplnila) a následně i návrh na přiznání odkladného účinku.

[3] Návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnila stěžovatelka obavou ze vzniku újmy, která dle jejího tvrzení spočívá ve vzniku povinnosti k odstranění stavby. Tato újma je přitom dle stěžovatelky újmou bezprostředně hrozící, neboť dle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) postupuje stavební úřad z úřední povinnosti i v případě stavby, k jejíž realizaci

by postačoval územní souhlas. Žádost o dodatečné povolení stavby dle § 129 odst. 2 označila stěžovatelka jako hypotetickou možnost, neboť je vázáno na další podmínky dle § 129 odst. 3 stavebního zákona, jejichž splnění by musela v prokazovat.

[4] Další újmu spatřuje stěžovatelka v hrozícím zákazu užívání stavby. V této souvislosti odkázala na § 134 odst. 5 a § 126 odst. 1 stavebního zákona. Doplnila, že u staveb, které nevyžadují kolaudaci, se má vycházet z účelu „povolení stavby“, za které odborná literatura považuje u stavebních záměrů dle § 103 stavebního zákona též územní souhlas. Jelikož napadeným rozsudkem byl zrušen územní souhlas, neexistuje v současnosti ani „povolení stavby“ ve smyslu posledně uvedeného ustanovení stavebního zákona. Jelikož stavební úřad je povinen postupovat z úřední povinnosti, hrozí, že provoz stavby realizované na základě zaniklého územního souhlasu bude zakázán.

[5] Stěžovatelka dále poukázala na to, že záměr je již realizován a stavba je využívána při poskytování mobilního telefonního signálu široké veřejnosti. Uvedla, že dle zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení ve spojení s nařízením vlády č. 432/2010 Sb. o kritériích pro určení prvku kritické infrastruktury, lze v rámci technologických prvků mobilní sítě elektronických komunikací považovat stavbu za součást kritické infrastruktury, přičemž ochrana kritické infrastruktury je jedním ze základních zájmů chráněných a sledovaných krizovým zákonem. Realizovaný záměr je v návaznosti na § 7 odst. 2 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů stavbou realizovanou ve veřejném zájmu. Vyřazení stavby z telekomunikační sítě by bylo dle stěžovatelky spojeno s významnými obtížemi pro telekomunikační síť v dané oblasti, na které není stěžovatelka v současnosti schopna adekvátně reagovat a z hlediska významu újmy by tedy šlo o újmu mimořádnou. Co se týče újmy, která by byla způsobena jiným osobám, lze uvažovat pouze o hypotetické újmě na straně žalobkyně. Stěžovatelka má rovněž za to, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nezpůsobí rozpor s důležitým veřejným zájmem.

[6] K návrhu na přiznání odkladného účinku se vyjádřila žalobkyně. Uvedla, že stěžovatelce nemůže v souvislosti s napadeným rozsudkem vzniknout jakákoliv újma. Právní úprava, na kterou odkázala stěžovatelka v souvislosti s odstraněním stavby se nepoužije, neboť § 129 odst. 5 stavebního zákona předpokládá v daném případě opakované stavební řízení, jež stavební úřad zahájí z úřední povinnosti. Pokud stěžovatelka uvedla, že splnění podmínek dle § 129 odst. 3 stavebního zákona je variantou hypotetickou, dává tím žalobkyni za pravdu, že stavba neměla být realizována pouze na základě územního souhlasu. Pokud jde o újmu, která by stěžovatelce měla vzniknout případným zákazem užívání stavby dle § 134 stavebního zákona, dle žalobkyně stěžovatelka vznik takové újmy neprokázala, stejně jako neprokázala (a ani netvrdila), že by bylo stavebním úřadem vydáno kolaudační rozhodnutí, a že by tedy v době podání kasační stížnosti měla oprávnění stavbu užívat. Jestliže stěžovatelka zajišťuje chod kritické infrastruktury a v případě vyřazení jediného vysílače z provozu není schopna zajistit její chod postupuje nedbale. Pokud jde o vznik újmy, realizací záměru dochází dle žalobkyně ke snížení výkonu její fotovoltaické elektrárny, což představuje výrazný zásah do ekonomiky jejího provozu.

pokračování

[7] Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřil.

[8] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jí však může na návrh stěžovatele odkladný účinek přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (v řízení o kasační stížnosti stěžovatele) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je tedy podmíněno kumulativním naplněním dvou podmínek: 1) existencí nepoměrně větší újmy, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám a 2) absencí rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[9] Řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je stejně jako řízení o kasační stížnosti ovládáno zásadou dispoziční. To znamená, že soud je při posuzování důvodnosti návrhu oprávněn vycházet pouze z těch důvodů, které stěžovatel ve svém návrhu konkretizoval (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32 nebo ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015 - 50). Uvedená a doložená tvrzení přitom musí svědčit o tom, že hrozící újma je nepoměrně závažnější než újma, která hrozí jiným osobám, a že je reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[10] Nejvyšší správní soud nemá za to, že by výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku krajského soudu znamenaly pro stěžovatelku nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám či veřejnému zájmu.

[11] Stěžovatelkou tvrzený hrozící následek spočívající v odstranění stavby by nepochybně představoval vážnou újmu, jelikož jednoznačně může vést k nevratnému porušení její práv (na stěžovatelku přešla práva a povinnosti vyplývající z územního souhlasu, a to v důsledku přeměny na základě Projektu rozdělení odstěpením sloučením ze dne 30. 6. 2020, jenž je založen ve sbírce listin společnosti Vodafone Czech Republic a. s.), které by již nebylo možné zhojit ani případným rozhodnutím v její prospěch, jež by v takovém případě bylo pouze akademického charakteru a nemohlo by jí poskytnout jinou než pouze hypotetickou ochranu (srov. usnesení NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 2 As 333/2016 - 52, ze dne 15. 6. 2016, č. j. 6 As 107/2016 - 40, či ze dne 10. 11. 2015, č. j. 6 As 230/2015 - 17). Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje stěžejní skutečnost, že předmětem tohoto soudního přezkumu není rozhodnutí o odstranění stavby. Byť krajský soud kasační stížnosti napadeným rozsudkem územní souhlas zrušil, z obsahu návrhu na přiznání odkladného účinku se nepodává, že by došlo k zahájení řízení o odstranění stavby, v rámci nějž teprve může (ale taky nemusí) být vydáno exekučně vykonatelné rozhodnutí bezprostředně ukládající stěžovatelce povinnost předmětnou stavbu odstranit.

[12] Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že např. již v usnesení ze dne 23. 8. 2021, č. j. 2 As 213/2021 - 29, odst. [9], konstatoval, že „napadeným rozhodnutím přitom nebylo nařízeno odstranění předmětné stavby; teprve v případě naplnění podmínek pro exekuci rozhodnutí o odstranění stavby by bylo možno uvažovat o hrozbě nenahraditelné újmy.“ Taktéž v usnesení ze dne 25. 6. 2020, č. j. 7 As 5/2020 - 33, odst. [9], NSS vyslovil, že „stěžovatelka spatřuje hrozbu nepoměrně větší újmy za prvé v tom, že v případě nepřiznání odkladného účinku může dojít k nucenému odstranění stavby. Uvedené tvrzení stěžovatelky lze považovat za spekulativní a předčasné. V případě stěžovatelky krajský soud toliko zrušil rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí stavebního úřadu o umístění a povolení stavby. (...) Výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku proto neznamenají bez dalšího existenci bezprostředního nebezpečí odstranění předmětné stavby. Případná újma může vzniknout pouze neodkladným výkonem rozhodnutí o odstranění stavby, které však není předmětem soudního přezkumu v tomto řízení.“

[13] Stěžovatelkou prezentovaná újma (odstranění stavby) jí nehrozí přímo a bezprostředně v důsledku napadeného rozhodnutí, nýbrž by jí mohla hrozit až v důsledku případného rozhodnutí o nařízení odstranění předmětné stavby (které je samostatně soudně přezkoumatelné a stěžovatelka může v řízení o něm požádat o přiznání odkladného účinku), k čemuž však doposud nedošlo.

[14] Stěžovatelka tedy neprokázala existenci nepoměrně větší újmy, neboť neprokázala žádnou ji hrozící újmu. Kasační soud proto dospěl k závěru, že výkon, resp. jiné právní následky napadeného rozsudku pro stěžovatelku samy o sobě nepředstavují bezprostředně hrozící újmu na její právech (srov. usnesení ze dne 23. 8. 2021, č. j. 2 As 213/2021 - 29, odst. [10]). Potenciálně hrozící následek v podobě povinnosti odstranit stavbu totiž není bezprostředně spojen s dopady výsledku řízení o žalobě proti územnímu souhlasu, ale až s účinky případného navazujícího rozhodnutí o odstranění stavby. Protože nebyla splněna již první podmínka pro přiznání odkladného účinku, soud se v této souvislosti dále nezabýval tím, zda by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s veřejným zájmem; kasační stížnosti proto odkladný účinek nepřiznal.

[15] Ani v případě druhé tvrzené hrozby spočívající v zákazu užívání stavby dle § 134 odst. 5 stavebního zákona stěžovatelka nikterak hrozící újmu neprokázala. V návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti pouze v obecné rovině poukázala na negativní důsledky spojené s případným vyřazení stavby z telekomunikační sítě, když uvedla, že takové vyřazení stavby by bylo „*spojeno s významnými obtížemi pro telekomunikační síť v dané oblasti, včetně ztráty pokrytí některých lokalit, oslabení signálu, a zhoršení či úplné ztráty dostupnosti služeb mobilní komunikace*“. Svá tvrzení stran možných technických obtíží nijak nespecifikovala ani nekvantifikovala množství uživatelů, kterých by se případný výpadek dostupnosti těchto služeb mohl dotknout. U návrhu na přiznání odkladného účinku se přitom očekává dostatečně konkrétní tvrzení, v čemž taková újma spočívá a uvedení jejího rozsahu a intenzity.

[16] Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj

pokračování

předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení NSS ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. června 2023

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu